

посещенията си тамъ. И за вкусното козе сирене разказалó то. „Ахъ, колко е меко; топи се въ устата ти като сладъкъ компотъ отъ ябълки“.

— „Що, козю сирене? Такова нѣщо не сжествува“, отвърналъ голѣмиятъ братъ.

Малкиятъ разказвачъ билъ уморенъ, очитѣ му се затваряли и той обърналъ глава къмъ стѣната, за да спи. Ала Иванъ, чието любопитство било силно възбудено, не го оставилъ на мира.

„Ама това сжщинско козю сирене ли бѣ? Отъ гдѣ взима той козю млѣко?“

— „Той има цѣло стадо кози“ отговорило едноокото, прозявайки се, „и ги дои всѣки день“.

„А много ли сж тѣ?“

— „Колкото могатъ да се събератъ въ нашата стаичка и още два пѣти по толкова“; козарчето не било май юнакъ въ смѣтането.

„И какъ прави той сиренето?“ искалъ да знае горящиятъ отъ нетърпение Иванъ.

— „Незная. При моитѣ посещения азъ трѣбваше винаги да се крия въ дъното на пещерата, когато той почваше да работи“.

„Глупчо, нима ти нито веднажъ неможѣ да се прѣсторишъ, та тайно да видишъ какъ той приготвява това сирене?“

— „Това азъ искахъ да сторя“, отговорило козарчето, съ плачъ, „ала въ това врѣме, *планинецътъ* винаги дохождаше при мене, започваше да ме глади по челото и очитѣ съ малката си ржчичка и пѣеше тихо съ чистъ звънливъ гласъ. Това звучеше така сладко, че азъ заспивахъ, а при събуждането ми, прѣсното сирене биваше винаги готово“.

Иванъ слушалъ съ напрегнато внимание и се очудвалъ; съ отворени очи той лежалъ дълго, дълго врѣме, безъ да забѣлѣжи, че върху лицето на по-малкия му братъ се четѣли спокойни черти на дълбокъ сънъ. Дърветата отъ двора показвали зеленитѣ си ржцѣ прѣзъ отворения прозорецъ. Въ вълшебна лунна свѣтлина вънъ царувала тиха нощъ; съ своитѣ звѣздни очи, тя гледала на будния младъ планинецъ. Само листата на дърветата отъ-врѣме-на-врѣме нарушавали таинствената тишина и потокътъ радостно скачалъ отъ камъкъ на камъкъ и

разговоръ водѣлъ съ нимфитѣ, които ходѣли по неговия брѣгъ между цвѣтята.

Ивановото сърце бѣ затворено за тази свещенна тишина на нощта. Той бѣ безпокоенъ сжщо така, както водата на потока вънъ. Разказътъ на малкия му братъ бѣ събудилъ у него едно горещо желание да види стопанството на планинеца, за да узнае изкуството за правене козю сирене.

„Азъ трѣбва да узная, какъ приготвява той това сирене!“

И нему дошла чудна мисль въ главата. Той започналъ радостно да вика: „открихъ, открихъ“, като при това силно смушкалъ спѣщия си братъ. „Азъ ще измамя планинецътъ и ще узная какъ прави той това сирене. Знаешъ ли що“, продължилъ той, „утрѣ ний ще си размѣниме дрехитѣ и вмѣсто тебе азъ ще отида въ планината, козитѣ ти познаватъ и менъ“.

Козарчето се засрамило отъ прѣдателството си. „Не, не, не правй това, моля ти се, недѣй“ молило то. „*Планинецътъ* ще ми се разсърди и гдѣ тогава азъ ще диря подслонъ въ лошо врѣме и буря? Азъ нали му обѣщахъ да мълча. Не прави това, Иване, остани тукъ!“

Ала Иванъ ималъ твърда воля, срещу която козарчето не било въ състояние да стори нищо. И, наистина, въ тъмни зори още, той облѣкълъ дрехитѣ на братчето си и радостно се отправилъ къмъ пещерата, като водѣлъ сигурно козитѣ. Било вече късно слѣдъ обѣдъ, когато той стигналъ тамъ, полумракъ изпълвалъ пещерата и *планинецътъ* неможалъ да го познае. Той си помислилъ че при него иде едноокото козарче и затова спокойно го оставилъ да влѣзе. Прѣсторениятъ се промѣкналъ мълчаливо покрай него и отишелъ въ дъното на пещерата. Скоро очитѣ му привикнали къмъ тъмнината и той започналъ да дири това, за което билъ дошълъ.

Прѣсна трѣва, която изпълняла пещерата съ приятенъ дѣхъ, била разпрѣсната по подѣтъ ѝ. По стѣнитѣ на пещерата имало дълги каменни полици, запълнени съ малки сждове за млѣко, направени отъ борово дърво. Надъ тѣхъ били окачени на кози-рога всевъзможни дребулии, разни трѣви и корени, а въ грижливо издѣл-